
Σπουδές Ισότητας στα Ιρλανδικά Πανεπιστήμια

της Βούλας Λαμπροπούλου
Σπουδές για τα γυναικεία
θέματα, Πανεπιστ. Αθηνών

Για να συνειδητοποιήσουμε σε ποιά σημείο σπουδών βρίσκονται οι άλλοι και να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας για την αδιαφορία και τις ελλείψεις μας, ας δούμε τι γίνεται σε μια χώρα που θεωρείται «οπισθοδρομική».

Στην Ιρλανδία, όπου ακόμη επίσημα δεν επιτρέπεται το διαζύγιο, η έκτρωση, για να μη πω και η αντισύλληψη (κάνει 9-16 παιδιά μια μάννα), επί δεκαετία ήδη λειτουργούν στα Πανεπιστήμια τα τμήματα Γυναικείων Σπουδών. Οι αποφοιτήσαντες δεν «ησύχασαν» θέλουν Masters ή διδακτορικά.

Εφέτος στο Δουβλίνο στις 9 Οκτωβρίου '90 λειτούργησε το τμήμα Σπουδών Ισότητας, μεταπτυχιακό, διαπανεπιστημιακό στο οποίο διδάσκουν καθηγητές από τη Νομι-

κή, Φιλοσοφία, Παιδαγωγική, Κοινωνιολογία, Πολιτική, Ιστορία και από πολλές άλλες επιστήμες.

Γνώρισα τις Σπουδές αυτές με το πρόγραμμα ERASMUS αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτε στη χώρα μου. Κάποτε ξεκίνησα να διδάσκω και εγώ Γυναικείες Σπουδές και χρειάστηκε να κάνω μάχη ετησίως.

Αν αναλύσω μερικά από τα μαθήματα, π.χ. για τις μειονότητες στο κράτος, τις ανισότητες από το γένος και το φύλο σε μια κοινωνία, τις διακρίσεις σε Πανεπιστήμια και ιδιαίτερα σε διάφορες επιστήμες, θα χρειαζόμουν να κάνω διάλεξη ή να γράψω βιβλίο.

Ας ευχηθούμε μην αρχίσουν οι... δημοσιογράφοι να τα αναλύσουν γιατί χάθηκε η υπόθεση.

Έχω τη γνώμη ότι οι Σπουδές επί των Γυναικείων Θεμάτων στην Ελλάδα δεν πρόκοψαν εκτός των άλλων γιατί «λαϊκοποιήθηκαν», γιατί η κάθε μια κι ο κάθε ένας εντελώς άσχετος έπαιρνε ύφος ειδήμονος και έδινε ορισμούς και έγραφε άρθρα και βιβλία. Όλες οι εκκολαπτόμενες δημοσιογράφινες και όλοι οι θεσιθήρες σεναριογράφοι αναμασσούσαν τα τετριμμένα, είχαν γνώμη για όλα, έλεγαν... έλεγαν... και έγραφαν, ώσπου το θέμα έγινε ανιαρό, φθινό και εξαντλημένο (γι' αυτούς βέβαια). Η σπουδή όμως και η έρευνα δεν προχώρησε.